

Mademki Gideceğim Yok Kendimden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ekim 2023

Çalıntı bir şiirdi kabrim
Kalbin yeknesak tınısında saklı bir melodi
Ve aşkın baş eğmediği bir düzen ertesi
Ayıpların kaybolduğu
Kayıpların af olduğu
Terli bir bülten adeta
Maviden tini göğün
Tartaklanmış bir hüzün
Tenimde yangın içimde kor
Ruhum bıçkın
Sözcüklerimse gözlerim gibi kör.

Mayın tarlasında seken hecelerim:
Ben gibi bana düşkün;
Sen gibi sonsuzluğun çoktan ispatladığım rüştü
Kefal gibi atladığım
Kefil olduğum yüreğim ve katilim
Elbet senden bana uzak
Bendense sana uzanırken o devasa tuzak
Aşkın illet özlemi

İndinde duyguların kat çıktığım hidayetin basamakları
Ve arsız bir düş' ün bir adım sonrası
Gerçeğe dönüşen titrim ve sevdam
Ve matemın tüm renkleri
Özenle giydiğim giydirildiğim can yeleği
Mademki ben bir kere aşka düştüm
Al işte kalemimi:
Nasıl da sonsuzluğun rozeti
Bakışlarında tasalı iklimden vurgun yediğim kadarı
Ederim olmasa da atandığım bir mevki
Ben ki:
Hüznün müptelası gönüllü bir bekçi
Geceleri ve sokakları mesken tuttuğum...

Zanlar bana t/uzak, bayım aşkın ehemmiyetiyle yazıyorum bu satırları.
Ben bir gizim izinde aşkın nemalandığım hüznün kökenli duygularım.
Metruktür kimi insan.
Mağdurdur da.
İklimlerle sevişirim ben ikiletmeden sevdiğimi binlerce kere söyledim madem.
Matemim onurumdur ve insanlığım...
Şerh düştüğüm çocuk kalbim sıradanlığın da izlerini asla taşımam ben.
T/aşkın mizacında.
Tebessümler saklı iken kalemimin aşkla izdivacında...
Tükettiğim ömrün atan sigortası ve yaslı basamaklı duraklar bulvarında sekerim bir bir...
Mini mini birler sınıfından hala azat edilmedi yüreğim.
Şaşan ikiler sokağında geçerken ansızın rastladığım üçler bazen bir ünlem bazen ayraç azınlık olsa da ruhumdaki kırık sarkaç.
Nemalandığım gölgeler var misal.
Nazik bir sesle ötekileştirenler var madem.
Ötenazi yaptığımsa aşkın rötartlı mutluluğu elbet özlemi pelesenk yapmış kalemin hazanla içselleşen sözcüklerim ve dünyada yaşadığım kabir azabını uzak tutmaksa ne mümkün?
Varsa yoksa atlı ruhlar.
Varsa yoksa batıl sözcükler.
Bir atıksa özlem.
Atlı yüreğimi ipe geçiren savruk öznem.
Günüm muğlak yalnızlıksa müphem ve işte ödün vermediğim kadar kendimden çocukluğumda öldürdüğüm nefsim ara ara fısıldar kulağıma bilinmedik bir zamanda canlanmak ister de fırsat vermem.
Firaridir duygularım ve gözüm açık gördüğüm düşlerim.
Bir mıntıka.
Bir sınır.
İhlal edilmiş hazanın hüznünlü baktı bense kurulmuşken tahtıma asla da paye vermem insanların dolduruşuna.
Rengim asil bir beyazın titrinde ve severim de karanlığı en çok geceye karıştığım en çok ruhumun bulaştığı hüznle dans ederim.
Sözcüklerimse rakkasesi ıssızlığımın ve miyop bir yalnızlığa meylederim.
Tutkularım adam boyu.
Tutukluluğumsa aşka ve disipline ta çocukken nasıplendiğim bir var oluş nüktesi belki de hikâyesi eksik olmayan şiirlerimden alıp da başımı gideceğim yok mademki kendimden.
Göğün manifestosu.
Yerkürenin katmanları.
Bense boşlukta ikame ederim.
Ne de hoştur sallandığım salıncak ve doğaüstü güçlerin tınısına tanısına vakıf ruhumla meşk eylerim ben evreni.

Sandığım da saklı küflü anılar ve an meselesidir ölüm en çok da bağdaş kurduğum hüznündür ulaştığım merteye ve mesken tuttuğum şiirlerim yoldaştır içimdeki yetim yaralı çocuğa.
Dünüm dün de kaldı madem.
Matemimse sarılı kaleme kalemse kefen bezine riayet eden bir sitemle konuşlandı mateme.
Diri bedenim.
Dinginliğe duyduğu özlemdir beni hayata bağlayan ve dağınık duygularıyla kendimi kötülerden kötülüklerden men ettiğim.
Hicap dolu bir yakarış propagandasını yaptığım ölümün teşrihi ve uyruğu kayıp güçler ulak bildiğimse kalemim bense ulemasıym yerin göğün ve kaskatı bedenimle fınk attığım uzun dar koridorlar nasıl ki hayatımda önemli bir yer tutuyor tutanaklardan da silsinler hani adımları ve tutkuma bir kılıf geçirmesinler...
Güzün deminde dertlenmemek mümkün mü?
Kardeş coğrafyalarda kardeşin kardeşi öldürdüğü.
Batılı gizemin bense ansızın firar eyledim kendimden.
Koştüğüm kadar diriyim.
Diri olduğum ölçüde de ölü.
Bir bölü iki, mademki diğer adım.
Ve işte b/ölündüğüm kadar çoğaldığım.
İkna odalarında öldü çocuk hayallerim.
Çocuk yaşımda anladım ölümün neye denk düştüğünü bu yüzden ölmeyi hep sevdim mademki beni defalarca doğurandı annem ve yüz buldukça mahal verdim ölüme akabinde küllerime sirayet eden güllerim ve gül mizacım ve babamdan yadigâr ismim.
Azınlık olsa da duygularım.
Tekbir getirdiği kadar da iç sesim.
Ayyuka çıkan firari uykularım.
Ve işte meddücezrinde evrenin, defalarca acının ve aşkın resmini çizdim kalemimle ve yanına çentikler attığım bir kutu iken varlık katsayım da büyüdükçe büyüyen hiçliğim.
İştigal ettiğim şu boş sayfayı da doldurdum mademki coşkuyla...
Yeniden beklerim sayfama başka bir evrende atıl yüreklerde ve atık bildiğim iken hüznün zamlı tarifesinde bir varmış bir yokmuş, dercesine kendimi kendimden men ettiğim...